

Scene 4

Rebekka har forsøgt at støvsuge - er viklet ind i en støvsuger der hele tiden tænder og slukker. Panikker da det banker på.

REBEKKA - JA JA - JEG KOMMER NU - for helvede - JA JA HILBERT ... (Vikler sig irritabelt ud - åbner - vindens uhyggelige susen).

ODA - Goddag.

REBEKKA - Hvem er du?

ODA - Jeg er den lille Oda.

REBEKKA - Den lille Oda?

ODA - Jeg er den nye hushjælp.

REBEKKA - Du er gået forkert.

ODA - Er det ikke hos Hr. Hilbert det her?

REBEKKA - Hr. Hilbert?

ODA - Jeg har talt med en Hr. Hilbert, han har ansat mig.

REBEKKA - Ved du hvad, jeg tror det er en joke det her, min mand er meget lunefuld og uberegnelig, du må hellere tage hjem igen ... og øh undskyld ...

Hun lukker døren. Odas fod kommer i klemme.

REBEKKA - HVAD?

ODA (off-råber) - Jeg er den dynamiske pige.

REBEKKA - Vil du øjeblikkelig fjerne den fod.

ODA (råber) - Jeg svigter ikke - jeg har masser af initiativ.

Hun begynder at mase døren op.

REBEKKA - JOHN - HJÆLP MIG JOHN - VÅGNI!

Oda kommer ind.

ODA - Jeg er den dynamiske pige.

Rebekka tar en saks - løber hen til skabet - John er væk.

REBEKKA - John??

Gysermusik.

ODA - Hr. John må være gået - sikke pænt I bor.

REBEKKA - Hvad er det du vil?

ODA - Passe børnene.

REBEKKA - Hva'for nogle børn.

ODA - Dine børn.

REBEKKA - De er bortrejst.

ODA - Åh hvor ærgerligt - jeg elsker børn, ja selv er jeg barnløs, vi er en hel slægt af barnløse - min mor - min mormor - min tidpoldemor - ikke een har kunnet sætte et barn i verden, men vi elsker andres og vi kan gøre rent ... for andre ... (viser sin uhyggelige hånd) knofedt ... masser af knofedt.

REBEKKA (blir bange for hånden) - ÅHI ... hvornår har du talt med min mand?

ODA - Sidste uge, han fandt mig gennem kommunen, alle tiders sted, glade folk, havudsigt.

REBEKKA - Og ... og hvad sagde han til dig?

ODA - Han sagde han søgte en hushjælp, og var jeg der som en ørn? Jeg bed på med det vums, elsker udfordringer.

REBEKKA - Sagde han noget om hvorfor?

ODA - Det må vel være almindelig travlhed på arbejdsmarkedet - godt sted at være i øvrigt - sprængfyldt med initiativ og store patter. Jeg elsker initiativ (far om noget og prøver at stille det hårdt på bordet) BOM! Ikke til at komme udenom.

REBEKKA - DU RØR MIG IKKE ... Nå men det varer heller ikke længe inden Hilbert kommer, han er ret stor, bred om skuldrene, goe lår, han bærer våben.

ODA - Apropos ørn kan jeg da allerede nu knytte en skæg historie til min ankomst. Jeg tog IC-3 toget herover, og udover at jeg sparede fire minutter i stedet for at tage det gamle regionaltoget så noterede jeg mig, at man havde kaldt toget "Falken". Og det synes jeg er skægt at tænke på, for historien er den: AT der engang gik en mand rundt ude på Heddinge Bakker, han hed Rud, og så satte han sig på Heddinge Bakker og så kom der en falk ... Den så han og så blev Heddinge Bakker omdøbt til "Rud Heddinge Bakker" og derfor hedder toget i dag "Falken" - skægt er det også at tænke på at der er et tog der hedder "Ravnen".

REBEKKA (kigger på sit ur) - Fortæl fortæl, ja kom.

ODA (kigger også på sit ur) - Arh sku vi ikke lige gemme lidt til ungerne ...

REBEKKA - Du skal ikke passe mine børn.

ODA - Jov, det siger Hr. Hilbert.

REBEKKA - Nej - det skal du ikke - jeg passer mine egne børn.

ODA - Nej - for du har ikke tid.

REBEKKA - Hvad fanden ved du om det.

ODA - Og jeg skal støvsuge tæpperne og vaske panelerne og koge din mad og pirke i din jord.

REBEKKA - Gu skal du ej, hvad fanden er det her for noget, er der nogen der tar pis på mig eller hvad fanden foregår der, hva?

ODA - Jamen du kan jo ingenting.

REBEKKA - DU RØR IKKE DEN STØVSUGER - STOP - (Oda driller) LAD VÆR.

ODA - Så er det ikke løgn hvad de skriver i aviserne.

REBEKKA - Hvad hvad hvad?

ODA - At det er svært at være kvinde i dag.

REBEKKA - Hvad?

ODA - Jeg synes det må være svært ... ohhh så mange ting de skal.

REBEKKA - FUCK DIG DIN LILLE SO.

ODA - Uhlalala, Italiano ... Det er vigtigt ikke at blive gammel før tid, især de moderne kvinder skal passe på da de er under hårdt pres fra de moderne tider, man skal bevare den erotiske glød hele livet igennem, selv holder jeg mig igang med svømning og hvidløgstabletter.

REBEKKA - Nu skal jeg sige dig en ting, din lille frigide møgso, udover at du aldrig kommer til at røre mine børn med en ildtang, så kan jeg fortælle dig at jeg er gammel, jeg er en ældgammel PISSESUR indiansk kvinde med lange tynde bryster der dingler af arrigskab nede under knæene og det har jeg været siden jeg var atten, siden jeg fik mit første barn, og det vil jeg KRAFTSTELMA HA LOV TIL, DU SKAL FANDME IKKE KOMME OG BESUDLE MIT HJEM MED SELVFØLGELIGHEDER DU HAR LÆST I DAMEBLADE - FORSTÅR DU DET - TROR DU JEG ER IDIOT ... VAR?

ODA - Nej da.

REBEKKA - SÅ LAD VÆR AT SIG DEM - LAD VÆR AT SPILD DINE ORD PÅ SELVFØLGELIGHEDER - JEG HADER SELVFØLGELIGHEDER.

ODA - Selvfølgelig, Fru Hilbert.

REBEKKA - HOLD KÆFT.

ODA - Selvfølgelig, Fru Hilbert.

Bil høres.

REBEKKA - Nu kommer Hilbert og så går du.

ODA - Nej, jeg tror lige jeg napper husmoderens fem minutter.

REBEKKA - Du napper ikke noget, du skal ud - ud af mit hus.

ODA - Slå ikke Fru Hilbert - slå ikke.

Hilbert banker på.

REBEKKA - HILBERT HILBERT - HJÆLP MIG, HUN VIL DRÆBE MIG.

HILBERT - HVEM, HVAD?

REBEKKA - Hende der - hun er kommet for at dræbe mig og børnene.

HILBERT - Jamen altså - du misforstår, det er en hjælp, en hushjælp.

REBEKKA - JEG VIL IKKE HA NOGEN HJÆLP.

ODA (nej) - Goddag Hr. Hilbert.

HILBERT - Goddag lille Oda, undskyld os lige - kom her.

REBEKKA - HVAD er det du har gjort, ansat en hushjælp, er du blevet vanvittig.

HILBERT - Det sku være en overraskelse. Det er jo din fødselsdag.

REBEKKA (grådkvalt) - Er det det? ... OG DET DER - DET ER DIN GAVE? - HVAD FANDEN BILDER DU DIG IND.

HILBERT - Jamen.

REBEKKA - Det' fordi du synes jeg er uduelig, det' fordi jeg ikke dur til noget.

HILBERT - Nej.

REBEKKA - JOV DET ER SÅ -

HILBERT - Jamen hun er gratis - kommunen gir.

REBEKKA - JEG VIL SKIDE PÅ KOMMUNEN.

HILBERT - Vi bor da i en fin kommune.

REBEKKA - JEG VIL SKILLES - JEG VIL UD AF DET HER.

HILBERT - NEJ DU VIL EJ.

REBEKKA (begynder at græde) - Som om jeg ikke kan passe mine egne børn, som om jeg ikke kan lave mad og gøre rent, som om jeg ikke er nogen rigtig kvinde.

HILBERT - Jamen det gør ikke noget, jeg er jo heller ikke nogen rigtig mand - det har jeg da aldrig skammet mig over.

REBEKKA - Hvad fanden er vi, når vi hverken er en rigtig mand eller rigtig kvinde ... hvad er vi så??? JEG FORSTÅR DET IKKE ...

HILBERT - Jovmen' - det altså - det er jo lige det - vi lever ligesom i en tid ... (Oda begynder at støvsuge vildt højt) DET ER JO EN VANSKELIG TID - GENERATIONER DER MØDES OG IKKE MØDES - INTERNETTET - JA HVAD VED JEG - DET ER SVÆRT ...

REBEKKA - FÅ HENDE TIL AT STOPPE - HILBERT - FÅ HENDE UD HERFRA.

HILBERT - Vil du ikke være venlig at stoppe?

ODA - Selvfølgelig, det bare fingrene - det klør sådan i dem.

HILBERT - Rebekka: det er sidste chance for det her parforhold - ta imod min gave eller gå! HØRER DU ... ? TA IMOD GAVEN.

REBEKKA - HUN LIGNER JO EN FUCKING GREN MAND.

HILBERT (*tar kvælertag*) - TA IMOD GAVEN ELLER JEG KVÆRKER DIG - FOR BØRNEENES SKYLD.

ODA - Uhlala Italiano.

REBEKKA - ARHH - JEG GØR DET.

HILBERT - SÅ! Ikke mer - så! Så er jeg manden og du er kvinden og det der er gaven til vores liv ... så! Ikke mer. - Oda! Nu kan du gå igang.

ODA - Jeg kan da godt lige knytte en kommentar til den debat.

REBEKKA - DEBAT?? - DET' SKU DA IKKE NOGEN DEBAT.

HILBERT - SCHYY ... måske har hun noget vigtigt at sige, hvad vil du sige Oda? Kom, måske ku Rebekka lære noget af det.

ODA - At jeg tror det er vigtigt at planlægge sit liv, f.eks. er jeg af den mening, at man skal tage sin uddannelse før man gifter sig og så lige være forsigtig med HVEM man gifter sig med, det er vigtigt at kende sig selv før man involverer sig.

REBEKKA - Ja, og hvordan vil du lære dig selv at kende, hvis du ikke kender nogen der også kender dig? Nar.

HILBERT - Tal ordentligt til vores gave.

REBEKKA - GU VIL JEG EJ - JEG SPYTTER PÅ GAVEN.

ODA - Spagetti Bolognese!

HILBERT - Nu går vi op på dit værelse, kom Oda.

De går op på svalegangen.

REBEKKA (*til hele universet*) - TROR I JEG GIDER LEVE SÅDAN, TROR I IKKE JEG FORVENTEDE NOGET MERE AF DET HER LORTE-LIV - OG NU ER DET FORSENT!! HØRER DU MIG HILBERT?? HØRER DU MIG ...

HILBERT (*off*) - Hold nu kæft.

REBEKKA - ... uhuhuhuhuhuhuhuhuhuh.

John er kommet ud af skabet med en stor buket blomster.

JOHN - Tillykke med fødselsdagen

REBEKKA (*i tårer*) - John? Hvor var du?

JOHN - Er døren låst?

REBEKKA - Nej.

JOHN - SIG MIG ENGANG ER DU FULDSTÆNDIG SINDSSYG - ER DU IKKE KLAR OVER AT DET HER OMRÅDE ER SPÆKKET MED MOR-DERE - der ligger ude i krattet - parate til hvad som helst. Var? Du må fandme sørge for at låse de døre ...

REBEKKA - Jamen John dog.

JOHN - Og gardinerne ... så - nå - ja - godt - tilbage til skabet, vil du være sød at låse døren udefra, og så sove med nøglen under hovedpuden. (*Han går ind i skabet*).

REBEKKA - Jamen, vil du ikke spise, den mindste kommer hjem i aften, min fødselsdag???

JOHN - HAR DU TAGET NØGLEN???

REBEKKA - Hvad fanden er der galt med dig? Man sku tro nogen var efter dig.

JOHN - IHHH, DER ER DA IKKE NOGET GALT - DET ER virkelig meget normalt at folk sover med deres nøgler ... TØ ... at gøre et nummer ud af det, der skal SKU da heller ingen ting til længere, så synes folk man er underlig, små bitte ting og så ...

REBEKKA - Jeg har da ikke sagt du var underlig.

JOHN (*åbner skab*) - Nej, men du LEVER i et underligt parforhold, (*lukker skab*) som om jeg ikke kan høre hun gør det, som om vi ikke skulle være blevet sammen.

REBEKKA - Hvad?

JOHN - VI SKU VÆRE BLEVET SAMMEN, VI SKU ALDRIG VÆRE GÅET FRA HINANDEN.

REBEKKA - Jov, vi sku, vinden havde taget os og ført os bort i den tynde luft.

JOHN - OG HVAD SÅ - hvad er der nu galt med den tynde luft, den er da bedre end denneher luft der er spækket med trusler på livet, ordensreglementer og andre mennesker der vil rydde ens rod op som man lige havde lavet så fint ... ØV - for et lorteliv.

REBEKKA - Nu må du altså komme ud af det skab og forklare dig.

JOHN - Nej.

REBEKKA - NU SIR DU HVAD DER ER DIT PROBLEM!

Hun åbner.

JOHN - MIT PROBLEM ER MIG SELV, REBEKKA, jeg har skåret den gren over jeg selv sad på, Ingrid's gren - og nu ... nu hævner det sig ... Ingrid, hun ... Hilbert siger ...

HILBERT (*siges fra svalegangen*) - Sig mig engang, hvad foregår her?

REBEKKA - Det bare John, han ...
HILBERT (*irriteret*) - Er han ikke gået endnu?
JOHN (*Også irriteret*) - Nej, han er her stadig.
HILBERT - Ihhh, vi er faktisk nogen der prøver at leve i et parforhold her.
REBEKKA - Det er faktisk min fødselsdag hvis nogen vil være så venlig at huske det - og nu har jeg jo fået en gave og gaven skal lave mad, gaven skal lave min fødselsdagsmad ...
HILBERT - Ja.
REBEKKA - Ogvøøø ... vi kunne spise sammen, om ikke andet så for Knuttebarnets skyld, hun kommer hjem i aften - og du har heller ikke set hende længe, John ... vel? Så spiser vi sammen.
Hilbert bliver aggressiv.
HILBERT - Skal vi ikke bare være den tætteste familie -
REBEKKA - Nej, John skal med - slut - nu går jeg ned til gaven og siger hvad hun skal - så skal hun fandentudma komme på arbejde ...
Rebekka går.
JOHN - Pssst.
HILBERT (*møgirritabel*) - ... ja ... hun ser forrygende ud ... tænk at I engang ...
JOHN - Jeg har tænkt over det - rigtig meget endda - jeg tror du har ret.
HILBERT - I hvad?
JOHN - Det med Ingrid - jeg er overbevist om, at det var hende i bilen.
HILBERT - Nåhh ... (*ligelad*) ... nå ja ... det ka godt være ...
JOHN - Hvad hvis hun er derude?
HILBERT - Hvad så?
JOHN - Ja hvad så? Hvad hvis hun ligger derude med en økse.
HILBERT (*tænke tænke tænke, lys idé*) - Måske, John, er det mere sandsynligt at hun gemmer sig INDE i huset, hun kender jo hu-set som sin egen bukselomme.
JOHN - Hvordan, hvad mener du?
HILBERT - Ja, hvad mener jeg egentlig, jeg mener vel at hvis jeg var hende ville jeg slå dig ihjel indefra.
JOHN - Så du mener at det er bedre at opholde sig udenfor?
HILBERT - Ja.

JOHN - Du tror hun er herinde?
HILBERT - Ja, æææaltså hvis vi antager hun vil dræbe dig.
JOHN - Det er det vi antager.
HILBERT - Ja ... eller ... det ved jeg ikke?
JOHN - Jeg ville dræbe mig hvis jeg var hende - det ville jeg - blive forladt af sådan en kryster oven på sådan en besked - hvad BILDER HAN SIG IND - jeg ville fandme skære halsen over på mig, sprætte mig op i ender og kanter DU ...
HILBERT - Enig.
JOHN - Jeg stiller mig prompte udenfor. Øhm ... REBEKKA ... ???
HILBERT - Nej nej, du må hellere skynde dig ... jeg hilser.
John exit - Rebekka kommer ind.
REBEKKA - Var der nogen der sagde noget?
HILBERT - Nej.
REBEKKA - Hvor er John?
HILBERT - Øhm ...
REBEKKA - Du har ikke gjort noget ved ham?
HILBERT - Nej... han syntes ikke han ville trænge sig på alligevel - han ku godt se at du og jeg trængte til at være lidt alene ... der har John alligevel meget situationsfornemmelse ... Rebekka ... jeg tænkte på ... hvor er Oda?
REBEKKA - Hun er kommet på arbejde.
HILBERT - Ku vi så ikke lige ... ka vi ikke ... sku vi ikke ... det er så lang tid siden.
Prøver at lægge op, slår hende lidt for hårdt i brystet som var hun hans gamle soldaterkammerat.
REBEKKA - Hvad?
Det banker på.
HILBERT - Nej nej ... Oda, Oda skal åbne ... øh ODA? VIL DU???
ODA - Med forlov: jeg præsenterer Ingrid.
REBEKKA - INGRID?
HILBERT - Hvad gør vi? Æggestokkene?
Ingrid kommer ind.
INGRID - Tillykke med fødselsdagen.
REBEKKA - Nej, tænk at du kommer her, og så på min fødselsdag ... John ha ... (*Hilbert niver hende hårdt*) SOM MAN dog IKKE glemmer hinanden.

HILBERT - Ingrid ... Oda - sherry sherry tak (*knipser helt vildt med fingrene*).

INGRID - Jeg mødte Knuttebarnet.

REBEKKA - Hvad?

INGRID - Eller hvad, jeg drømte jeg mødte hende, eller hvad gjorde jeg?

Hilbert og Rebekka bliver bekymrede.

REBEKKA - Øhm, kom og sæt dig, hun kommer i aften, hun blir så glad for at se sin gamle tante Ingrid, hun har snakket så meget om dig og lavet en hund i ler.

INGRID - En hund? Men hvor gammel er hun.

REBEKKA - Fem.

INGRID - Nå - så er denne her gave måske ikke så god til hende?

Hun hiver et par store bisseisko frem.

REBEKKA - Hvad størrelse er det?

INGRID - Str. 43.

REBEKKA (*kigger angst på Hilbert*) - Nej øh det nok lige det største ...

REBEKKA - Men øh, hvordan, har du så fået stået på ski?

HILBERT - Der er rimelig mange bjerge deroppe, ikke?

INGRID - Jov, I sku faktisk prøve at tage der (*også Hilbert*) op med børnene.

HILBERT - For jeg har hørt at der er rimelig lange køer ved skilifterne, er der egenlig ikke ret mange bjerge inde i SELVE Norge???

INGRID - Øhm ...

HILBERT - Så skulle man måske vælge et andet - sted, det må du vide rimeligt meget om.

INGRID - Øhm, altså, nej det jeg siger er bare at, børnene ...

HILBERT - Fordi JEG tar IKKE til Frankrig! DET gør jeg ikke, jeg HADER franske naturlandskaber, Frankrig er jo ødelagt ... som land. De har jo ødelagt det

INGRID - Hvem?

HILBERT - Franskmændene (*som en selvfølgelighed*).

REBEKKA - Slap nu af, Hilbert.

HILBERT - Hva så? Er der noget galt i at hade Frankrig, fladpandede idioter ... pikansjoser. (*Prøver at holde samtalen igang via bandeord*).

INGRID - Øhm jeg ved ikke rigtigt, jeg føler du prøver at sige et eller andet.

HILBERT - Nej, jov, OKAY - Ingrid - for at sige det ligeud, jeg kender en virkelig god psykolog. Jeg vil gerne betale.

REBEKKA - HILBERT!

HILBERT - HVAD? Jeg forsøger bare at hjælpe. Jeg mener det må da ikke være sjovt at blive erklæret ufrugtbar i starten af tredive og så oven i købet blive forladt!! Det er jo hele ens liv der bliver sat i et grusomt perspektiv. Hvad skal man så lave, hvor skal man gøre af alle sine tanker og følelser. Hvor vi andre vågner op og ved hvad vi skal, kommer i kontakt med nogle helt andre lag af tilværelsen, det øger jo forståelsen af hele ens eksistens. For mig som mand har det været utroligt bevidsthedsudvidende at få børn, man bliver klogere, mildere, rundere, mere tolerant og rummelig og der må jeg da indrømme at mange af mine barnløse kollegaer slet ikke ligger inde med nogen form for livskvalitet eftersom de ikke har fået sat livet i det perspektiv der hedder børn ... det er forfærdeligt for dig Ingrid, jeg har virkelig ondt af dig.

Oda kommer ind med sherryen.

HILBERT - SÅ - der kommer sherryen, sig goddag til Ingrid - en gammel ven af huset.

ODA - Goddag ... Jeg er den dynamiske pige.

INGRID - ... (*ængst*) nå ...

ODA - Jeg har bolde i luften.

INGRID - Nå ...

ODA - Og rækker du mig en lillefinger tar jeg hele hånden.

INGRID - Nej.

ODA - Det var en vits ...

Ingen reagerer, Hilbert må gribe ind.

HILBERT (*ler falsk, prøver at sætte en bølge i gang, mislykkes*) - Nå! Ja, Oda er her for at hjælpe - og det skal vi takke hende for.

ODA - Jeg kan sætte grænser.

HILBERT - Jamen det er godt.

ODA - Bom. Hertil, ikke længere, der går min grænse - er det så forstået ... nååå, man hører ikke efter, så må jeg vidst gentage mig selv: jeg er sprængfyldt med effektivitet og sprængladning i kroppen, kom ikke her og sig jeg ikke er det.

REBEKKA (*prøver at fremstamme en lyd*) - Nej.

Oda (taler til Ingen) - Man er fræk? Man blir ved? De skal passe på, De tror ikke at man har øjne og ører bare fordi man passer sit job, men det har man, jeg kan både se og høre HVAD SAGDE DE? Sagde De noget? Prøvede man at fortælle mig noget, jeg har sat mine grænser, trukket linierne op ...

REBEKKA - Nej, ja men OKAY, det siger vi heller ikke at du ikke har, det du siger du har gjort og nu vil vi gerne tale med vores gæst .Gå ned i køkkenet! Rub så lige neglene du.

HILBERT - Hov hov hov hov, det er altså ikke det forrige århundrede det her, vel - sådan taler man ikke til tjenestefolkene.

Oda - Vi lever i de moderne tider hvor der ikke længere er forskel på det ene og det andet, alt er ens, vi er ens.

REBEKKA - Gu er vi da ej, vi er ikke en skid ens.

HILBERT - SÅ! Så det nok - se så og rub neglene Oda.

Oda - Selvfølgelig hr. Hilbert.

Oda går.

HILBERT - NÅ hvor kom vi fra ... øhm.... nå ja jov.

INGRID - Hvad er det, er du begyndt at hække?

REBEKKA - Ja.

INGRID - Hvad er det?

REBEKKA - Det er en æggestok, nej ... jeg mener en ... en ægge ... varmer.

HILBERT - Varmer den sweaters egentlig ikke for meget?

INGRID - Jeg tror hellere jeg må gå igen.

REBEKKA - Nej, du er jo lige kommet, du må ikke gå.

HILBERT - Lad os nu ikke male fanden på væggen, der findes et VÆLD af muligheder for kvinder med dit handicap ... nej skavank ... du ku jo blive stedmor.

REBEKKA - Så! Nu ingen panik - alle tar det roligt - så ... sæt dig.

INGRID - Men jeg tar det roligt.

REBEKKA - Nu må vi få snakket om de her ting på en voksen måde (grædefærdig) har du ikke fået Johns brev?

INGRID - Jov.

REBEKKA - Men han savner dig, han vil jo gerne.

INGRID - Han TROR han vil, men det vil han ikke, han forstår ikke hvad det indbærer, John er som et lille barn, ingen form for dømmekraft.

REBEKKA - Jamen det er jo derfor man elsker ham, fordi han ikke kan dømmme.

INGRID - Og hva så - sku jeg så tvinge ham ind i et liv med jordomrejser og solbrændt hud vi kunne belemre vores omgivelser med, var? Se vores frihed se vores fantastiske frihed fyldt med kulturelle indslag FØJ ... det vil jeg ikke, det vil jeg ikke byde ham, lille bitte John der elsker alt der er mindre end ham selv, han skal ha en kone der kan skænke ham børn og liv, ikke en visen gren.

REBEKKA - Går du fra ham?

INGRID - Jeg rejser.

REBEKKA - Det kan du ikke, du kan ikke bare rejse.

INGRID - Jov jeg kan så.

REBEKKA - Jamen han elsker dig.

INGRID - Og hva så?

REBEKKA - Jamen derfor!

INGRID - SÅ FORSTÅ DET DOG! JEG KAN IKKE FÅ BØRN, FORSTÅR DU DET IKKE? (stille, pertentligt) Det skal nok gå.... så var det sådan det var ... Tillykke med fødselsdagen, goddag Hilbert ... sikken et vejr.

JOHN (off) - HILBERT... HILBERT???

REBEKKA - Sagde du ikke han var gået.

INGRID - John?

HILBERT - Mystifystisk.

John ind.

JOHN - Hilbert? Naboens kat sidder oppe i pæretreet ... (får øje på Ingrid) INGRID? NEJ - HJÆLP ... (han spæner med riven).

INGRID - Hvorfor løber han? (hun løber efter).

REBEKKA - INGRID???

Oda - Ja her kommer jeg med noget service.

John kommer ind, vælter Oda.

Oda - Jeg kan sætte grænser (vælter).

JOHN - HJÆLP MIG, HUN SLÅR MIG IHJEL.

REBEKKA - John du misforstår. JOHN???

Han er ude igen.

HILBERT - ODA, ODA??? HAN HAR DRÆBT ODA. TRAMPET HENDE IHJEL, REBEKKA, HUN ER DØD!!

Ingrid kommer ind.

INGRID - Hvad er der med ham.
 HILBERT - Han har slået Oda ihjel.
 INGRID - Hvad.
 REBEKKA - ODA, ER DU DØD ELLER LEVENDE - SVAR? (forsøger at vække Oda med lussinger).
Ingrid går ud igen, portene lukkes.
 INGRID - JOHN JOHN, HVOR ER DU?
John kommer frem, listende angst.
 INGRID - JOHN.
 JOHN - Du må ikke, du må ikke.
 INGRID - Hvad er der med dig?
 JOHN - Du må ikke dræbe mig.
 INGRID - Jeg vil ikke dræbe dig.
 JOHN - Var det ikke dig i bilen?
 INGRID - Hvaffor en bil.
 JOHN (flashback) - Venstresving, højresving, jeg blev blændet. Hilbert? Dækkene, larmen, blodet, gruset, soldaterne, bajonetterne... (går i selvsving).
 INGRID - John, vågn op hvad snakker du om?
 JOHN - Har du ikke fået mit brev?
 INGRID - Jov.
 JOHN - Vil du så ha mig tilbage?
 INGRID - Nej ...
 JOHN - Hvad så ...
 INGRID - Ingenting John, der er bare ikke mer ... det' slut.
 JOHN - Er vi døde eller hvad ... Hvad mener du?
 INGRID - Nej, kom her... John, jeg visnet, frugten er visnet og faldet ned på jorden, meningen er væk, forstår du, meningen inden i mig er væk, hele mit liv har jeg ventet på den dag vi to blev til tre, men det blir vi ikke, vi kan ikke blive til andet end to knolde i jorden.
 JOHN - Hvad er det du siger?
 INGRID - Jeg siger du har et valg, det har jeg ikke, og da jeg ved at du ikke kan vælge, vælger jeg for dig, du skal finde en anden.
 JOHN - Jeg vil ikke.
 INGRID - Jamen det skal du, du skal glemme mig, du har ikke tid til andet - John - hører du? Du skal skynde dig væk fra mig - løbe

din vej langt langt væk - inden det er for sent, indtil du ikke længere kan se mig, indtil jeg er hvasket ud i din hukommelse, indtil jeg er forsvundet.

JOHN - JEG FORLADER DIG ALDRIG - JEG ER LIGEGLAD OM JEG ER EN KNOLD I JORDEN - for mig er du ikke en vissen gren - for mig er du selve livet.

INGRID - Slip mig John, slip mig så.

JOHN - Jeg slipper dig aldrig.

INGRID - Slip mig, jeg er ikke længere nogen kvinde - SLIP MIG (hun kaster ham bort).

Knuttebarnet kommer ind.

KNUTTEBARNET - Nej Ingrid er du her i år? Det er længe siden ... Goddag onkel John.

INGRID - Øh... ..

KNUTTEBARNET - Skal I ikke ind og sige tillykke? Kan I ikke kende mig? Hilbert og Rebekkas den mindste.

INGRID (nystet) - ... nåhhh, selvfølgelig, Knuttebarnet ... John?

KNUTTEBARNET - Kom så - tju tju tju (Knutte verfer John og Ingrid ind i huset - ud i siden og bagom).

Portene åbnes. Musik. Der er linet op til fest - Hilbert danser en funky dans, Oda og Rebekka dækker bord. Ingrid, John og Knutte kommer ind fra havedøren.

INGRID - REBEKKA REBEKKA.

REBEKKA - Hvad, sluk lige for musikken, Hilbert ... hvem er det.

INGRID - Det er øh.... Knuttebarnet.

KNUTTEBARNET - Goddag mor - tillykke med fødselsdagen.

REBEKKA - ... tak.

KNUTTEBARNET - ODA ... ? Hvor er det lang tid siden.

ODA - Min pige, hvordan går det.

KNUTTEBARNET - Jamen det går da godt ... goddag far.

HILBERT - Goddag.

KNUTTEBARNET - Hvad er det mon med jer ... mor? Er du dårlig?

REBEKKA - Nej det' bare.

KNUTTEBARNET - Oda, du skal lige hjælpe mig med gaven - vi går lige ned i køkkenet, kom.

De går. De fire står lidt.

JOHN - Hun er ellers skudt i vejret.